

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č.°53/10
v Luxemburgu 8. júna 2010

Rozsudok vo veci C-58/08
Vodafone a i./Secretary of State for Business, Enterprise and Regulatory
Reform

Nariadenie o roamingu je platné

Spoločenstvo bolo v záujme vnútorného trhu oprávnené zaviesť obmedzenia na poplatky účtované za roamingové volania prevádzkovateľmi mobilných telefónnych sietí

Nariadenie o roamingu¹ stanovuje maximálne ceny, ktoré môžu prevádzkovatelia mobilných telefónnych sietí účtovať za hlasové volania prijaté a uskutočnené užívateľom mimo ich domácej siete. Nariadenie taktiež stanovuje strop pre veľkoobchodné ceny, t. j. pre ceny platené spotrebiteľskou sieťou zahraničnej siete využívannej spotrebiteľom.

Nariadenie bolo prijaté na základe článku 95 ES, ktoré dovoľuje Spoločenstvu prijať právne opatrenia s cieľom harmonizovať práva členských štátov v prípade odlišností alebo prípadných odlišností, ktoré môžu brániť vytváraniu alebo fungovaniu vnútorného trhu.

V pôvodnom znení nariadenia bolo stanovené, že účinnosť tohto nariadenia končí 30. júna 2010. V júni 2009 bolo nariadenie zmenené a doplnené novým nariadením², ktoré rozšírilo cenové stropy na SMS a dátové volania a predĺžilo účinnosť nariadenia do 30. júna 2012.

Štyria hlavní prevádzkovatelia európskych mobilných telefónnych sietí Vodafone, Telefónica O2, T-Mobile a Orange napadli platnosť nariadenia o roamingu na High Court of Justice of England and Wales. Tento súd položil Súdnemu dvoru otázku, či bolo Spoločenstvo oprávnené prijať nariadenie na základe článku 95 ES a či stanovením maximálnych maloobchodných cien normotvorca Spoločenstva porušil zásady subsidiarity a/alebo proporcionality.

Po prvé Súdny dvor konštatuje, že skutočným cieľom **nariadenia** je zlepšenie podmienok fungovania vnútorného trhu a že **mohlo byť prijaté na základe článku 95 ES**.

V tomto kontexte Súdny dvor uvádza, že úroveň maloobchodných poplatkov za medzinárodné roamingové služby bola v čase prijatia uvedeného nariadenia vysoká a pomer nákladov a cien nie je taký, aký by bol bežný na plne konkurenčných trhoch. Táto vysoká úroveň maloobchodných poplatkov bola podľa štátnych orgánov, ako aj združení na ochranu spotrebiteľov v celom Spoločenstve pretrvávajúcim problémom, a že pokusy o jeho vyriešenie na základe dostupného právneho základu nemali vplyv na zníženie cien. Navyše na členské štáty sa vyvíjal nátlak, aby prijali opatrenia zaoberajúce sa týmto problémom. Za týchto podmienok bol normotvorca Spoločenstva postavený priamo voči situácii, v ktorej bolo pravdepodobné prijatie odlišných vnútroštátnych opatrení na zníženie maloobchodných poplatkov bez toho, aby tým boli dotknuté veľkoobchodné ceny. Takýto vývoj by mohol spôsobiť značné skreslenie hospodárskej súťaže a narušiť riadne fungovanie trhu s roamingom v rámci Spoločenstva, čo odôvodňuje prijatie nariadenia na základe článku 95 ES na účely ochrany riadneho fungovania vnútorného trhu.

Po druhé, pokiaľ ide o **proporcionality** nariadenia, vzhľadom na to, že okrem stropov pre veľkoobchodné poplatky, stanovuje tiež stropy pre maloobchodné poplatky, **Súdny dvor**

¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 717/2007 z 27. júna 2007 o roamingu vo verejných mobilných telefónnych sieťach v rámci Spoločenstva a o zmene a doplnení smernice 2002/21/ES (Ú. v. EÚ L 171, s. 32).

² Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 544/2009 z 18. júna 2009, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 717/2007 o roamingu vo verejných mobilných telefónnych sieťach v rámci Spoločenstva a smernica 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby (Ú. v. EÚ L 167, s. 12).

konštatuje, že maximálne maloobchodné poplatky možno považovať za vhodné a potrebné na ochranu spotrebiteľov proti vysokým cenám.

Súdny dvor pripomína, že Komisia pred vypracovaním návrhu nariadenia uskutočnila širokú štúdiu alternatív a posúdila hospodársky vplyv rôznych druhov právnych úprav. Úroveň priemerného maloobchodného poplatku za roamingový hovor v Spoločenstve bola v čase prijatia nariadenia vysoká (1,15 eura za minútu, čo bol päťnásobne vyšší poplatok ako skutočný poplatok za poskytovanie veľkoobchodných služieb) a pomer nákladov a cien nie je taký, aký by bol bežný na plne konkurenčných trhoch. Cena stanovená nariadením je nižšia od tejto priemernej ceny a v porovnaní so stropmi veľkoobchodných poplatkov je stanovená tak, aby maloobchodné ceny presnejšie odrážali poplatky, ktoré znášajú poskytovatelia služby.

Navyše normotvorca Spoločenstva sa mohol oprávnene domnievať, že právna úprava len veľkoobchodných trhov by nevedla k rovnakému výsledku ako dotknuté nariadenie. Zníženie veľkoobchodných poplatkov by nevyhnutne nevedlo k zníženiu maloobchodných poplatkov, pretože sprostredkovatelia by neboli vystavení žiadnemu konkurenčnému tlaku, keďže roaming u väčšiny spotrebiteľov nezohráva rozhodujúcu úlohu pri výbere prevádzkovateľa. Okrem toho právna úprava len veľkoobchodných cien by nemala priame a okamžité účinky na spotrebiteľov. Súdny dvor nakoniec uvádza, že prijaté opatrenia majú výnimočný charakter, ktorý odôvodňujú osobité vlastnosti charakterizujúce trhy s roamingom.

Za týchto okolností časovo obmedzený zásah na trhu v konkurenčnom prostredí a dovoľujúci okamžité zaistiť ochranu spotrebiteľov pred prehnane vysokými cenami, akým je zásah v predmetnej veci, je primeraný vo vzťahu k sledovanému cieľu, hoci môže mať negatívne hospodárske dôsledky pre niektorých prevádzkovateľov.

Po tretie Súdny dvor skúma nariadenie z hľadiska zásady **subsidiarity**, podľa ktorej Spoločenstvo zasahuje len v prípade, ak členské štáty nemôžu vhodným spôsobom dosiahnuť rovnaký cieľ. Súdny dvor prichádza k záveru, že vzhľadom na vzájomnú závislosť medzi maloobchodnými a veľkoobchodnými poplatkami **sa normotvorca Spoločenstva mohol oprávnene domnievať, že spoločný prístup na úrovni Spoločenstva bol potrebný** s cieľom prispievať k hladkému fungovaniu vnútorného trhu, umožňujúc tak prevádzkovateľom konať v rámci jednotného koherentného regulačného rámca.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Fotografie z vyhlásenia rozsudku sú k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106